

Felnőttként ilyen világban szeretnék élni.

Úgy gondolom, hogy felnőttnek lenni jó dolog lehet. Azért gondolom ezt, mert akkor több olyan dolgot tehetek, ami az én életemet befolyásolja és az „ÉN VILÁGOMAT” megváltoztathatja.

Még csak 12 éves vagyok, de tudom és hallom az engem körülvevő felnőttektől, hogy valami nincs rendben a világgal. Az biztos, hogy ez így van, mert ha minden rendben lenne a világ dolgaival és a világban élő emberekkel, akkor én most nem egy lakásotthonban élnék. Nagyon szeretek itt lenni, igaz néha sok csínytevést csinállok, például már egyszer kipróbáltam, hogy milyen a füves cigaretta, mert ma ez a szokás sok fiatalnál, és én sem akartam kimaradni a „jóból” és ezek sok fejtörést okozok az engem körülvevő felnőtteknek.

Az én felnőtt világomban nem lenne veszekedés, hazugság, bűn és mindenki kedves lenne, többek között én is. Most még azért én is szoktam néha hazudni, igaz tudom, hogy ez bűn. Gyerekként nem tudok nagyon sokat tenni azért, hogy változtassak a világon, csak annyit, hogy ha nehezen is, de elvégzem az iskolát. Igaz, engem is ki akartak zárni az iskolából a viselkedésem miatt, de akkor is szeretném kitanulni a fodrász szakmát. Tudom, sok fiatal nem jár iskolába, nem tanul és olyan dolgokat csinál, ami nem nekik való. Sokan nem is fejezik be az iskolát, buták maradnak, mert nem tudnak rendesen olvasni és számolni sem. Nem szeretnék ilyen lenni, mert ezek a gyerekek felnőttként nem kapnak munkát és semmit sem csinálnak, nincs se pénzük se házuk. Az „ÉN VILÁGOMBAN” nem lesz ilyen, mert nekem és a családomnak mindene meg lesz és boldogok leszünk. Tízennyolc éves koromban férjhez fogok menni. A férjemmel lesz két gyermekünk, és én azt szeretném, ha ők soha nem keverednének olyan helyzetbe, mint én, és nekik lenne családjuk. Mindig mellettük akarok lenni, megvédeni őket minden bajtól. Olyan világban szeretnék felnőtt lenni, ahol minden gyermeknek van családja, kedves anyukája és dolgos apukája.

Szoktam néha álmodozni az én felnőtt életemről és a napjaimról. Egyszer-egyszer le is írom ezeket. Régebben elképzelttem egy olyan napot, amikor én már felnőtt anyuka vagyok, és találkozom az igazi szüleimmel. Ez a jövőbeli nap elég zűrös volt még gondolatban is. Annyit tudok, hogy én ilyen világot nem akarok.

Most hallottam a fejlesztő foglalkozáson azt a szót, hogy környezettudatos. Meg is kérdeztem Ibolya nénit, hogy ez mit jelent? ... Nekem ez a szó nagyon tetszik. Úgy gondolom, hogy én is így fogok máttól élni, hogy környezettudatos leszek. Megkérdeztem a nevelőimet is, hogy mit kell csinálnjak, hogy környezettudatossá váljak. Elmondták Anikó néni és Piroska néni, hogy ez nagyon komoly dolog. Először is az elhatározásnak erősnek kell lennie. Frankó, mert ez nekem nem gond! Másodszor azt mondták, hogy a közvetlen környezetemben kell rendet tennem. Ez azt jelenti, hogy a szobám és környéke, ahol élek, mindig tiszta és rendes. A szemetet tudnom kell, hogy hová dobjam, sőt válogatnom kell külön a papírt, a műanyagot és az üveget is. Mindegyiknek van külön szemetese, erre nagyon oda kell figyelnem. Ha az utcán járok, nem dobom el a csokis papírt, a papírsebkendőt, sőt semmilyen szemetet. Ha felnőtt

leszek és lesz családom, úgy fogom nevelni őket, hogy tudják, hogy a környezetükre vigyázni kell.

Ha valakit meglátok majd, hogy dobálja a szemetet, rászólok, hogy „hol a helye”. Mindenkinek tudnia kell, hogy a szemetes világ nagyon sok bajt okozhat. A tévében is láttam, hogy az emberek nem vigyáznak a környezetükre, a Földre. Ezzel nagyon sok rossz dolgot csinálnak. Így nem biztos, hogy az utánunk következő gyerekeknek jó lesz ilyen helyen élni. Én nagyon szeretném, sőt akarom, hogy a gyermekeimnek jó és biztos életük legyen itt a Földön. Mindenki tehet ezért akár apró dolgokat is, ha vigyázunk, és nem szemetelünk, összevissza és takarékoskodunk az energiával, a vízzel, akkor sokáig élhetünk a földön. Tehát a „NAGY VILÁG” akkor lehet rendben, ha az „ÉN VILÁGOM”-at rendben tartom.